

Feestgedruis,

In augustus verzamelt de familie zich weer op Maubranche. Wel moet nog even de vetput opgegraven worden. Want anders loopt het aanrecht niet en kunnen we de afwasmachine niet gebruiken. Gelukkig ontdekken we het net voordat iedereen er is. Ook hebben we problemen met de waterdruk. Helaas wordt dat pas verholpen de dag voordat iedereen weer vertrekt. We douchen onder miezerige straaltjes. De hoofddrukregelaar blijkt overleden. En waarschijnlijk heeft hij een lang ziekbed gehad want al heel lang hebben we niet zoveel druk gehad als nu!

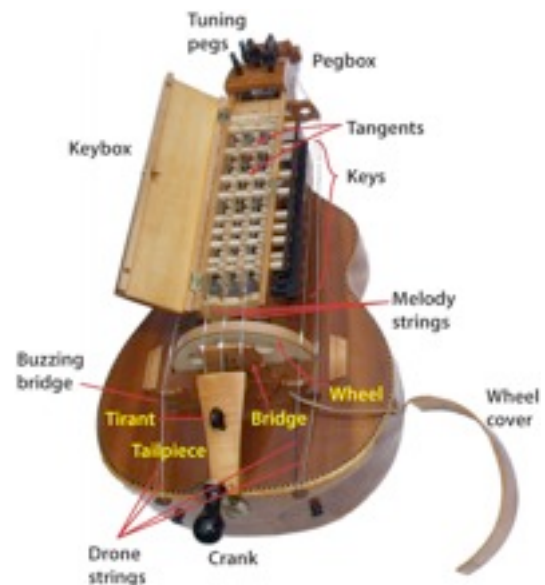
We vieren onze verjaardagen, dus ook mijn 50ste (die we wat naar voren halen omdat een tuinfeest in november ons niet ideaal lijkt).

Het is prachtig weer. Er zit een fraaie Sarah op het nieuwe hek en we hebben allerlei zitjes op het voor gras. De sfeer is romantisch, net een Monet tafereeltje. Na een ontvangst met kir royale hebben we een buffet met eigengemaakte Zuid-Afrikaanse schotels. Er is voor iedereen voldoende te eten en te drinken. Met life accordeonmuziek op de achtergrond. We genieten volop en er zijn al feestgangers die aankondigen dat we dit nu elk jaar gaan doen!

In het weekend erna is er een accordeon muzikfestival in Luzy waar we gaan kijken. Het wordt wat spectaculairder aangekondigd dan het in eerste instantie is. Naast accordeon zijn er doedelzakken en draailieren. Deze laatsten klinken na een tijdje voor mij toch als een verzameling kwade muggen.

De draailier is een soort gemechaniseerde viool, waarbij het draaiwiel een schijf aandrijft die de strijkstok vervangt. De schijf wordt met hars stroef gemaakt. De toetsen verkorten de melodiesnaren waardoor er verschillende klanken vrijkomen. De buitenste snaren (bourdon snaren, ofwel hommelsnaren) geven een continu

zoemend geluid. De dagen erna is het programma interessanter, maar het is ook een eind weg.

Er zijn ook weer wat lammeren verkocht. Er zijn er nu nog 4 die nog even door mogen groeien. De moestuin heeft het zwaar want ook al hebben we in het begin veel regen gehad, nu waait het stelselmatig en droogt de grond weer erg snel op. Wel hebben we de eerste pompoenen al geoogst, gevolgd door grote hoeveelheden courgettes in allerlei soorten, maten en kleuren en zelfs sikkim komkommers.

Op 15 augustus is er een brocante in ons eigen Sainte Marie. Lekker dichtbij. Het is een erg warme dag en het loopt niet storm, maar toch komen we weer van wat rotzooi af. Op de brocante halen we de 35 graden. Ook de dagen erna scoren we ruim boven de dertig graden. Door de wind en de temperatuur wordt het erg droog en in de wei en om ons heen begint het al aardig geel te kleuren. Het is zo warm dat zelfs de schapen een 200 liter bak per dag leeg slurpen (waar ze normaal 2,5 a 3 dagen mee doen). De plas van de ganzen wordt langzaam leger, maar gelukkig alleen door verdamping. Wij frequenteren het etang du Merle.

De balk boven de ramen van de gite is afgeschermd door een plank en daardoor wordt aan het oog onttrokken dat deze balk voor 60 % is weggerot. We doen deze ontdekking omdat de afschermdende plank verzakt en we bang zijn dat die naar beneden zal komen. Vlammetje wist al langer dat er wat mis was, avond aan avond heeft ze doorgebracht met het staren naar de plank waarop zich een familie lerots (eikelmuisen) had genesteld.

Het mysterie van de drijvende bollen: Als we met de honden gaan zwemmen in een ander meer vinden we weer de gelatine achtige bollen die in het water zitten, alleen dit keer zo groot als 2 basketballen. Ook zitten er een heel aantal kleinere om de takken van een in het water gewaaide boom. Niemand kan me tot nu toe vertellen wat het zijn. De oplossingen tot nu toe zijn: dinosaurus eieren, buitenaards indringers, een rotte ham,

Een beetje zoeken op internet doet wonderen: het zouden zoetwaterkwallen zijn. Ooit ontdekt in 1880 in een zoetwatertank in Engeland. Maar bij verder speuren m.b.v. biologische familieleden komen we tot de conclusie dat het *Pectinella magnifica* moet zijn. Het is een kolonie mosdiertjes (Bryozoaas). In het Engels ook bekend als waterbrain. Nou daar lijken ze zeker op! Het artikel begint met de tekst: Wees niet bang, het zijn geen wezens van outerspace, noch de gevolgen van radioactieve straling. De kolonie is gelatineus, stevig en slijmerig bij aanraken. Aan de oppervlakte zitten rozetten met tentakels waarmee ze water filteren voor water en zuurstof. Ze komen uit de USA en zijn sinds de 19^e eeuw in Europa. Ze worden verplaatst door trekvogels. Ze schijnen zelfs zo groot te kunnen worden dat ze sluizen kunnen blokkeren. Ze houden van niet verontreinigd water met temperaturen van rond de 20 graden. Temperaturen onder de 15 graden stellen ze niet op prijs.

Nadat Sarah van het hek is gehaald, zit ze nog een tijdje op het terras. Ze wordt regelmatig aangezien voor een echt persoon. Er passeren weer een heel aantal gasten. Een van onze gasten lijkt zelfs sprekend op Brigitte Bardot in haar jonge jaren. Ze had het zelf nog nooit gezien, maar toen we haar een foto toonden was ze aangenaam verrast.

Langzaamaan wordt het ook weer tijd om te gaan opschonen in de moestuin. Door de droogte houden de courgetteplanten het minder lang vol. Ook maken we weer een nieuw bed voor de aardbeien. Met een beetje beregenen weten we wel de tomaten en de aubergines aan de gang te houden. Het koelt wel af, maar regen laat op zich wachten. We hebben een enkel droog onweer waarbij de flitsen van links naar rechts schieten.

Er komen twee rammen ons team versterken: Benny en Eddie. Ze komen uit België waar de voor mij dichtst bijzijnde bonte schapenfokkers wonen (630 km). Zo kunnen we weer een tijdje vooruit. Het is me het dagje wel: vertrek 6:00 uur en terug om half 10 's avonds. Je moet er wat voor over hebben! We eten onderweg een belgisch "frietje", een bak waar ongeveer een halve kilo aardappels in is verwerkt. Hier krijgen we voor dezelfde prijs 1 bolletje ijs op een hoorntje.

De ochtend van de 28ste beginnen we met het schoonmaken van de bus waarin de schapen vervoerd zijn. De rubbermatten waren niet helemaal bodem bedekkend ...!!

Deze bloem vinden wij zeer goed passen op ons erf: de kurkentrekkerbloem. Een klimmer die de gite versiert. Hij wordt ook wel vigne d' escargot genoemd (phaseolus caracalla).

Op 29 augustus vallen de eerste dikke druppels. Een heerlijke verfrissende bui. Alleen jammer dat we allebei onze autoramen open hebben laten staan. 's Avonds gaan we uit en zitten in ons nette pak op stapels handdoeken en nog trekt het klam op. Toch was het bij de vrienden waar we uitgenodigd waren nog een tikje erger, want daar stroomde het water langs de muren de woonkamer in. Daar was het noodweer geweest.

Helaas blijkt de oplossing met de vetput niet van lange duur te zijn, dus dat wordt graven in het groot.

Groeten vanuit een droog en geel Nièvre, Nol en Koos

